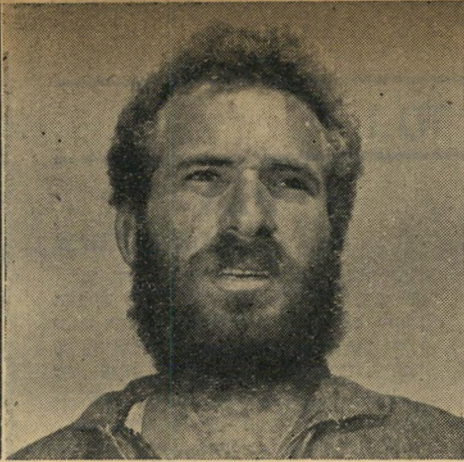

פרויקה הציניקן, מרכז

תמר המארוקאית, טבחית

ג'ומבה השויצר, פלח

אביהו הסוחר, רפתן

של משק להב

רבים קראו את "ילקוטי הכזבים" במצב-רוח עצוב. היה נדמה להם כי הומור מיוחד זה הוא נחלת העבר, שירד לקבר יחד עם דור הפלמ"ח.

האוסף הבא, שנקלט במשק להב ומובע עד כמה שאפשר במלים של המספרים עצמם, מוכיח כי היתה זאת הנחה מוטעית. מלאכת הציזבאט לא מתה. היא חיה ומשגשגת, במקום שישנו נוער המרגיש כי יש תכלית לחייו: חיי עבודה ושמירה על הספר.

שאל שמוליק: "מדוע פירקו את הפלמ"ח?"

***
אביהו הסוחר

ה עזים שבסיירים יצאו ברגל מתל הגבול, באמצע הלילה הרגישו השומרים כי שירה עוברת. ראשון עבר גמל עמוס חאי שיש, אחריו גמל עמוס שעוני זהב, אחריו אחד עם נעלי קרפ וקלפים, גמל עם שרי בראגדי, אחריו גמל עם סכיני קומנדו וגמל עם תתימקלעים קארל גוסטאב, ועוד ועוד. עד שהחברה התאוששו והציבו את המקלע כבר עברה השירה. מכל העסק שארו רק שלושה שורים, ואביהו השיג עבורם רק כמה מאות לירות עלובות. כך אבדה לאביהו ההודמנות לעסוק במסחר גדול.

***
תעמוזת בחירות

קראת הבחירות אספו כל מי שרק אפשר ושלחו אותו לבאר-שבע לגרוף קולות למען המפלגה. גם זהבקה לבשה מכי נסיים קצרים ויצאה עם כל החברה. סידרו אותה בצוות עם צבי והכל הלך לפי המסור ער מראש: אף אחד לא שם אליהם לב. בסוף עלתה זהבקה על עץ כדי לתלות כרוז. מיהר צבי ומרח את כל העץ עד איפה שהשיגה ידו בשיכבה עבה של דבק. זהבקה נשארה תקועה למעלה. הפרולטריון של באר-שבע חשב שאסתר ויילאמס הגיעה ונהר והתאסף בהמוניו מן סביב לעץ, אבל לא היה באותו מקום שום נואם מטעם המפלגה שידע לנצל את ההזדמ

פלאים. הוא החליט שדרוש להחזיר את הדיסטאנץ בין החייל והמפקד. על פקודותיו היו צריכים לענות: "כן המפקד!" או "לא, המפקד!"

עד הבוקר נאמס כל העסק על מירדי, ר הוא גער בוקנים: "אולי כבר תפסיקו לקרוא לי המפקד?"

***
הרדיות

כ שבא ג'ומבה בפעם הראשונה לי חטיבת המלואים, הציג את עצמו לפני החיילים בנו הלשון: "שלום. אתם תקראו לי ג'ומבה, ואני אקרא לכם את הישבן!"

***
קור רוח

ה חבון בקיבוץ היה ללא ספק פוכי ציקי. פעם קדחו בירות לבנין. בעומק של שני מטרים הגיעו לאבן. הורידו את פוכציק עם הראש למטה, והחזיקו ברגליו. הניח פוכציק לבנה של חומר-נפץ, שמשקלה חצי קילו, והדליק את הפתילים.

***
יש שאלות

א בא של שדומות הוא פרופסור בן טכניון. כשבנו החברה את הצריף הן ראשון נודמן למקום וראה שלא יודעים לבנות. אז הציע שירריך אותם בבנין ואמר לחברה שישאלו אותו שאלות.

אברהם השתקן, פלח

הרפה היפה, רועה

נות החדר-פעמית כמו שצריך.

***
עוזי לא התכוון

עזי שייך לאנשים שעליהם נאמר: "הן וורעים בדמעה, ברינה יקצורו!" כשרק מתעננים השמיים, ויורדת טיפה, הוא יוצא על המרפסת וצועק: "תן עוד!" פעם ירד גשם שוטף ועוזי צעק: "תן עוד!" אחר-כך הלך לתדר-האוכל ושמע ש-החציר התקלקל בשדה בגלל ריבוי השמים. אז חזר לצריף, עלה על המרפסת ואמר: "סליחה, לא התכונתי!"

***
הוספה

פ עם ירד המון גשם ואי אפשר היה לי הגיע לכביש. התחיל רעב גדול בבית. קרא אישלה למגיש: "יש הוספה של פילה?" כנס המגיש למטבח, שאל, חזר ועשה שאין. שלח אותו אישלה להביא הוספה של דיסה. חזר המגיש והודיע שאין.

שלח אותו להביא הוספה של סלט, הודיע שנגמר.

כשנאמס הענין לאחראית המטבח יצאה, נעמדה בפתח חדר האוכל וצועקה: "אין הר ספה של פילה, אין הוספה של לחם, אין הוספה של דיסה, אין הוספה של סלט."

***
השפה של פוכציק

ה פוכציק היתה שפה פרטית משלו. לא כל אחד היה מבין למה הוא מתכוון. פעם, פעמים ושלוש נסע עם הסנדר ל-ספיח ובחורה, ולא אמר מלה. בפעם הרבי-עית נסע סדרן-העבודה בקבינה. כשהגיעו לסיכובים שלפני הבאר אמר פוכציק: "פעם אחרונה שאני נוסע כאן."

"למה?" התעניין סדרן העבודה בעדינות. "הדרך זה לא איכפת לי," אמר פוכציק.

***
שדום

פ עם גנבו הערכים כמה שתילים ב-מטע. לאחר מאמצים רבים והרבה קל-לות הצליח פרויקה להתקשר בטלפון עם ה-משטרה בבאר-שבע, ורצה להודיע על המקרה. אולם שוטר מארוקאי התעקש לרשם את פרטיו האישיים של המודיע לפני פירוט ה-ענין.

"השם?" שאל.
"אפריים."
"שם המשפחה?"
"לנדגרטן."
"שם האב?"
"שלום."
"ענה השוטר, וסגר את הטלפון."

זוריק הרקדן, מספוא-ניק

אורי השקט, מזונאי

עמום הלץ, מפגז

אפרים הפרסי, פלח